

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

**Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl**

za p.o.

Lublin dnia października .2008r.

RLU-61-34/08/EW

DECYZJA Nr RLU NR 48/2008

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.) i stosownie do art. 33 ust. 6 tejże ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy Ewie Suchockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Niepubliczne Przedszkole Nr 1 w Białymstoku, ul. [REDAKTOWANE] Białystok,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę przedsiębiorcy Ewy Suchockiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Niepubliczne Przedszkole Nr 1 w Białymstoku, ul. [REDAKTOWANE] Białystok, polegającą na bezprawnym działaniu poprzez stosowanie postanowień we wzorcu umowy-Statut Przedszkola, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zm.) tj.:

1. Zapis rozdziału IV § 3 punkt 1a i treści: „Dyrektor w porozumieniu z radą pedagogiczną może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy dzieci uczęszczających do przedszkola w następujących przypadkach:
 - a). zaleganie z odpłatnością za okres powyżej trzech miesięcy”.
2. Zapis rozdziału V punkt 9 o treści: „Każdorazowy wzrost opłat w trakcie roku szkolnego winien być uzasadniony i podany do wiadomości rodziców”,
co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy wymienionej wyżej
i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 06 maja 2008 r.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) w ramach planowanego badania wzorców umów stosowanych przez przedsiębiorców prowadzących działalność polegającą na świadczeniu usług przedszkolnych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w trakcie którego uzyskał wzorzec Umowy i Statut Niepublicznego Przedszkola Nr 1 w Białymstoku prowadzonego przez przedsiębiorcę Ewę Suchocką (dalej: przedsiębiorca).

W wyniku analizy tych dokumentów wszczęto Postanowieniem Nr 149/08 z dnia 21 kwietnia 2008 r. postępowanie administracyjne RLU-61-34/08/EW w sprawie podejrzenia naruszenia przez przedsiębiorcę Ewę Suchocką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Niepubliczne Przedszkole Nr 1 w Białymstoku zbiorowych interesów konsumentów poprzez zamieszczenie w stosowanym w obrocie z konsumentami wzorcu Statucie Przedszkola (dalej Statut) postanowień, których tożsama treść została wpisana do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, a to:

1. Zapisu rozdziału IV § 3 punkt 1a i treści: „Dyrektor w porozumieniu z radą pedagogiczną może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy dzieci uczęszczających do przedszkola w następujących przypadkach:
 - a). zaleganie z odpłatnością za okres powyżej trzech miesięcy”.
2. Zapisu rozdziału V punkt 9 o treści: „Każdorazowy wzrost opłat w trakcie roku szkolnego winien być uzasadniony i podany do wiadomości rodziców”,

co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy wymienionej wyżej

Ustosunkowując się do postawionego zarzutu przedsiębiorca poinformował, że zgadza się ze stanowiskiem Urzędu odnośnie zarzutów postawionych we wszczęciu postępowania dotyczących Statutu zadeklarował zamiar dokonania zmian w Statucie poprzez zmianę treści zakwestionowanych zapisów

W następnym piśmie przedsiębiorca złożył oświadczenie o wprowadzeniu nowego brzmienia kwestionowanych zapisów na:

- 1). W rozdziale IV § 3 po dotychczasowej treści dodano ustęp 2 w brzmieniu: „ 2. Decyzja o skreśleniu dziecka z listy uczęszczających do przedszkola z przyczyn wskazanych w ust. 1 może nastąpić po uprzednim wezwaniu rodziców lub prawnych opiekunów dziecka do wniesienia opłat, wyznaczając w tym celu dodatkowy termin;,”
2. w rozdziale V ustępie 9 po dotychczasowej treści dodano zdanie drugie i trzecie w następującym brzmieniu : „ Brak zgody na wzrost opłat w trakcie roku szkolnego uprawnia rodziców do odstąpienia od umowy. Uprawnienie to może zostać wykonane przez złożenie przez rodziców oświadczenia w terminie 14 dni od uzyskania wiadomości o wzroście opłat”. Do oświadczenia został dołączony nowy wzorzec statutu , który wprowadzono w życie z dniem 06 maja 2008 r.

Postanowieniem Nr 184 /2008 z dnia 20 czerwca 2008 r. RLU- 61-34/08/EW zaliczono w poczet prowadzonego postępowania administracyjnego w tej sprawie dowody zebrane w postępowaniu wyjaśniającym wszczętym Postanowieniem Nr 35/2008 z dnia 23 stycznia 2008 r. RLU-405-2/08/RD/JS.

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca Ewa Suchocka prowadzi działalność na podstawie zaświadczenia Urzędu Miejskiego w Białymstoku, jako przedsiębiorca wpisany do ewidencji szkół i placówek niepublicznych pod pozycją 3, prowadzonego przez Wydział Edukacji i Kultury Fizycznej

Urzędu Miejskiego w Białymstoku. Zasady działania tej placówki zostały zawarte w Statucie Niepublicznego Przedszkola Nr 1 opracowanym przez przedsiębiorcę.

Statut zawiera m.in. zapisy regulujące wzajemne prawa i obowiązki prowadzącego przedszkole, pracowników przedszkola i konsumentów korzystających z jego usług.

Dodatkowo wprowadzono wzór Umowę, którą podpisuje rodzic/opiekun dziecka w związku z korzystaniem dziecka z usług tej placówki.

Analiza wskazanych wyżej dokumentów pozwoliła na stwierdzenie, że:

1. wzorzec Umowy nie zawiera postanowień naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zakwestionowano w nim zapisy mogące stanowić niedozwolone postanowienia umowne, które przedsiębiorca zmienił po otrzymaniu stosownego wezwania,

2. wzorzec Statutu uzasadnia postawienie przedsiębiorcy zarzutu podejrzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów poprzez zamieszczenie w nim postanowień których tożsama treść została wpisana do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, a to:

1. Zapisu rozdziału IV § 3 ustęp 1a o treści: „Dyrektor w porozumieniu z radą pedagogiczną może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy dzieci uczęszczających do przedszkola w następujących przypadkach:

a). zaleganie z odpłatnością za okres powyżej trzech miesięcy”.

2. Zapisu rozdziału V punkt 9 o treści: „Każdorazowy wzrost opłat w trakcie roku szkolnego winien być uzasadniony i podany do wiadomości rodziców”,

co mogło stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na postawione zarzuty przedsiębiorca złożył oświadczenie o dokonaniu zmian w Statucie na :

1. Zapis rozdziału IV § 3 ustęp 1 i 2 o treści: „Dyrektor w porozumieniu z radą pedagogiczną może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy dzieci uczęszczających do przedszkola w następujących przypadkach:

a). zaleganie z odpłatnością za okres powyżej trzech miesięcy.

2. Decyzja o skreśleniu dziecka z listy uczęszczających do przedszkola z przyczyn wskazanych w ust. 1 może nastąpić po uprzednim wezwaniu rodziców lub prawnych opiekunów dziecka do wniesienia opłat, wyznaczając w tym celu dodatkowy termin”.

2. Zapis rozdziału V punkt 9 o treści: „Każdorazowy wzrost opłat w trakcie roku szkolnego winien być uzasadniony i podany do wiadomości rodziców” uzupełniono o poniższe zdania: „Brak zgody na wzrost opłat w trakcie roku szkolnego uprawnia rodziców do odstąpienia od umowy. Uprawnienie to może zostać wykonane przez złożenie przez rodziców oświadczenia w terminie 14 dni od uzyskania wiadomości o wzroście opłat”.

Do oświadczenia został dołączony nowy wzorzec Statutu, który wprowadzono w życie z dniem 06 maja 2008 r.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie uznał za niedozwolone postanowienia umowne zapisy o treści:

- poz. 726 w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: „Nieusprawiedliwione zaleganie z uiszczeniem czesnego lub innych opłat spowoduje skreślenie z listy studentów”,

- poz. 754 w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: „ Nieopłacenie zajęć w przedstawionych wyżej terminach powoduje skreślenie z listy uczestników bez zwrotu wpłaconej wcześniej kwoty”.

- poz. 59 w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych o treści:

„Czesne w następnych latach studiów może ulec zmianie w związku z uzasadnionym wzrostem kosztów ponoszonych przez uczelnię i zostanie ustalone przez rektora zarządzeniem wiążącym strony umowy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego, - poz. pod numerem 848 o treści:

„Wysokość odpłatności ustala dyrektor placówki w oparciu o kalkulację kosztów bieżących. Odpłatność może ulec zmianie w ciągu roku szkolnego”.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Wszczynając wobec wskazanego wyżej przedsiębiorcy postępowanie administracyjne, Prezes UOKiK postawił mu zarzuty naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy antymonopolowej. Zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 ustawy o okik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Art. 24 ust. 2 pkt 1 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

W niniejszej sprawie postawione przedsiębiorcy zarzuty, aby mogły być skutecznie ocenione w ramach art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1, muszą spełniać poniższe przesłanki:

1. być działaniem bezprawnym przedsiębiorcy i polegać na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone,
2. godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy antymonopolowej, przez przedsiębiorcę rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2007r. Nr 155, poz. 1095), a także osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Ewa Suchocka jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą jako Niepubliczne Przedszkole Nr 1 z siedzibą w Białymstoku na podstawie wpisu do ewidencji szkół i placówek niepublicznych. Zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tj. Dz.U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 ze zm), system oświaty w Polsce obejmuje m.in. przedszkola, które mogą być zarówno placówkami publicznymi, jak i niepublicznymi (art. 5 ust. 1 ww. ustawy o systemie oświaty).

W wyroku z dnia 5 lutego 2003 sygn. akt XVII Ama 36/02, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stwierdził co następuje. „Zauważyć należy, iż ustawa antymonopolowa nie określa pojęcia przedsiębiorcy. W ustawie (vide art. 4) znajduje się generalne odesłanie do innej ustawy posiłkowej. Odniesienie to nie dotyczy jednak podmiotów określonych w art. 4 ust. 1 a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W w/w art. ustawodawca stwierdził, że dla potrzeb niniejszej ustawy za przedsiębiorcę uznane zostaną osoby prawne organizujące lub świadczące usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej. Zauważyć należy, iż w ustawie nie zostało sprecyzowane jaki rodzaj działalności należy uznać za działalność o charakterze użyteczności publicznej. (...) Zdaniem

Sądu można ustalić, iż dana działalność jest działalnością o charakterze publicznym dokonując analizy celu prowadzenia działalności. W przypadku (szkoły wyższej) celem tym jest świadczenie usług edukacyjnych z jednoczesnym zapewnieniem sobie zysku z tego tytułu. W ocenie Sądu przedmiotem działania powódki są usługi o charakterze użyteczności publicznej – to jest edukacja.” Powyższe orzeczenie zostało potwierdzone w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 22/2004. Sąd Najwyższy – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, stwierdził co następuje. „Uczelnia niepaństwowa jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Tekst jednolity: Dz.U. 2003 r. Nr 86 poz. 804 ze zm.)”.

Wobec powyższego należy uznać, iż Ewa Suchocka prowadząc działalność gospodarczą jako Niepubliczne Przedszkole Nr 1 jest przedsiębiorcą, jako osoba świadcząca usługi oświatowe o charakterze użyteczności publicznej (jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a ustawy antymonopolowej).

Jako działanie bezprawne należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwaji, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/.

W niniejszej sprawie działanie przedsiębiorcy, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umów wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, należy uznać za bezprawne nie tylko ze względu na fakt zdefiniowania w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o okik określonej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. O bezprawności tegoż działania przesądza również rozszerzona skuteczność wyroku w sprawie o uznanie postanowień umownych za niedozwolone, co wynika z art. 479⁴³ k.p.c. Ze względu na rozszerzoną skuteczność wyroku, klauzule spełniają funkcję podobną do przepisów prawa, zaś posługiwanie się nimi w kontaktach z konsumentami jest zakazane.

Wzorce umów stosowane przez przedsiębiorców w kontaktach z konsumentami podlegają szczególnej kontroli. Wzorzec umowy to doktrynalne określenie wszelkich jednostronnie przygotowanych z góry przed zawarciem umowy, gotowych klauzul umów w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów, statutów itp. (*E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, C.H. Beck 2002, s. 292*).

W systemie polskiego prawa cywilnego ustawodawca przewidział instytucję abstrakcyjnej kontroli wzorców umownych, realizowanej w drodze postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyroki: z dnia 29 września 2005 r., sygn. akt: VI Aca 381/05; z dnia 16 listopada 2005 r., sygn. akt VI Aca 473/05), „celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich.(...)”.

Co więcej, jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06, „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień

uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”. Tak więc, dokonując oceny treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej. Stąd też, niedozwolone będą takie postanowienia umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest zatem konieczna dokładna, literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK zakwestionował dwa zapisy zamieszczone w wykorzystywanym przez przedsiębiorcę wzorcu z uwagi na ich tożsamość z klauzulami wpisanymi do Rejestru.

Zapis rozdziału IV § 3 ustęp 1a o treści: „Dyrektor w porozumieniu z radą pedagogiczną może podjąć decyzję o skreśleniu dziecka z listy dzieci uczęszczających do przedszkola w następujących przypadkach:

a). zaleganie z odpłatnością za okres powyżej trzech miesięcy”, jest tożsamy z zapisami znajdującymi się w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: pod poz. 726: „Nieusprawiedliwione zaleganie z uiszczeniem czesnego lub innych opłat spowoduje skreślenie z listy studentów” i pod poz. 754: „Nieopłacenie zajęć w przedstawionych wyżej terminach powoduje skreślenie z listy uczestników bez zwrotu wpłaconej wcześniej kwoty”.

Zdaniem Prezesa Urzędu ww. postanowienie wywołuje tożsame skutki prawne ze wskazanymi wyżej postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone dając przedsiębiorcy prawo do skreślenia dziecka z listy wychowanków i tym samym rozwiązania umowy bez uprzedniego wyznaczenia konsumentowi dodatkowego terminu do jej wykonania. Jednocześnie brak w przedłożonym wzorcu postanowień, które regulowałyby w takiej sytuacji rozliczenia stron umowy w zakresie świadczeń wzajemnych.

W ocenie Prezesa Urzędu, dobre obyczaje we wzajemnych relacjach przedsiębiorcy i konsumentów wymagają, aby w omówionym przypadku zastosowanie znalazł przepis art. 491 §1 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli jedna ze stron dopuszcza się zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej, druga strona może wyznaczyć jej odpowiedni dodatkowy termin do wykonania z zagrożeniem, iż w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy. Dopiero zatem po upływie dodatkowego, wyznaczonego konsumentowi terminu do wykonania świadczenia pieniężnego, Przedsiębiorca winien mieć zapewnione prawo do odstąpienia od umowy i skreślenia dziecka z listy wychowanków. Z uwagi na powyższe, tak sformułowane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza jego interesy (art. 385¹ § 1 Kodeksu cywilnego).

Należy ponadto zauważyć, że postanowienie to narusza również zasadę symetrii w kształtowaniu praw i obowiązków stron umowy. Prawo do rozwiązania umowy przyznane zostało wyłącznie przedsiębiorcy. Postanowienia Statutu nie zastrzegają takiego uprawnienia na rzecz konsumenta.

Analiza porównawcza zakwestionowanego postanowienia Statutu oraz przedstawionych powyżej postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wskazuje, że kwestionowane postanowienie wyczerpuje przesłanki postanowień uznanych za niedozwolone. Zakwestionowany zapis Statutu nie ma wprawdzie identycznego brzmienia, jednakże w ocenie Prezesa Urzędu, wykładnia jego treści prowadzi do wniosku, że mieści się

on w hipotezach przytoczonych klauzul niedozwolonych.

Skutkuje to uznaniem, że wykazana została bezprawność działania przedsiębiorcy, polegająca na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowienia, które jest tożsamy z wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Odnosnie drugiego z zakwestionowanych postanowień Statutu o treści :

Zapis rozdziału V punkt 9: „Każdorazowy wzrost opłat w trakcie roku szkolnego winien być uzasadniony i podany do wiadomości rodziców”, jest tożsamy z zapisami uznanymi za niedozwolone postanowienia umowne, a to:

- poz. 59 w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych o treści:

„Czesne w następnych latach studiów może ulec zmianie w związku z uzasadnionym wzrostem kosztów ponoszonych przez uczelnię i zostanie ustalone przez rektora zarządzeniem wiążącym strony umowy przed rozpoczęciem nowego roku akademickiego i poz. pod numerem 848 o treści:

„Wysokość odpłatności ustala dyrektor placówki w oparciu o kalkulację kosztów bieżących. Odpłatność może ulec zmianie w ciągu roku szkolnego”

W ww. wyrokach Sąd stwierdził, że zapisy o tej treści wypełniają dyspozycję art. 385³ pkt 20 k.c., gdyż dają uprawnienie pozwanym do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od niej. Postanowienia te umożliwiają pozwanym swobodnie podnoszenie opłat za świadczoną usługę w trakcie trwania umowy. Są sformułowane ogólnie, nie określają, w jakich okolicznościach i na jakich warunkach może dojść do zmiany umowy w tym zakresie. Dają przedsiębiorcy uprawnienie do podwyższenia opłat za naukę, które nie jest traktowane jako zmiana warunków umów, przez co konsumentowi nie przysługuje prawo odstąpienia od umowy.

Z tych względów Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że kwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowanego przez pozwanym w obrocie z konsumentami spełniają przesłanki z art. 385¹ k.c., bowiem kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając ich interesy i zakazał ich stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.”.

Analiza porównawcza zakwestionowanego postanowienia Statutu oraz przedstawionych powyżej postanowień wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wskazuje, że kwestionowane postanowienie wyczerpuje przesłanki postanowień uznanych za niedozwolone. Zakwestionowany zapis Statutu nie ma wprawdzie identycznego brzmienia, jednakże w ocenie Prezesa Urzędu, wykładnia jego treści prowadzi do wniosku, że mieści się on w hipotezach przytoczonych klauzul niedozwolonych.

Skutkuje to uznaniem, że wykazana została bezprawność działania przedsiębiorcy, polegająca na stosowaniu w obrocie konsumenckim postanowienia, które jest tożsamy z wpisanymi do rejestru niedozwolonych postanowień umownych.

Stosowana przez przedsiębiorcę praktyka polegająca na stosowaniu we wzorcu Statucie dwóch postanowień, których tożsama treść została wpisana do rejestru postanowień niedozwolonych dotyczyła konsekwencji, jakie wynikają dla konsumenta z uniemożliwienia mu rozwiązania umowy w sytuacji podwyższenia wysokości pobieranych opłat i możliwości skreślenia dziecka z listy uczęszczających do przedszkola w przypadku zalegania rodziców z opłatami za przedszkole bez wezwania ich do spełnienia zaległego świadczenia. Ponieważ zakwestionowane postanowienia są ważne zarówno dla osób, które realizują umowy, jak i dla osób, które będą korzystać z usług przedszkola, dlatego też zakwestionowane praktyki naruszają interesy konsumentów, którzy zawarli umowy, a także przyszłych potencjalnych klientów. Umowy mogą zawrzeć wszystkie osoby zainteresowane korzystaniem z usług tej

placówki. Tym samym oferta korzystania z usług przedszkola niepublicznego skierowana jest do nieograniczonej grupy konsumentów.

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. sygn. akt III SK 27/07 Sąd Najwyższy stwierdził co następuje. „Zdaniem Sądu Najwyższego, sformułowanie z art. 23a ust. 1 uokik „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów” należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

Biorąc pod uwagę przesłanki podane w powyższym uzasadnieniu stosowania praktyki, Prezes UOKiK stwierdził, że była ona bezprawna oraz naruszała zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie obie przesłanki, tj. bezprawność działań oraz naruszenie interesów nieograniczonej grupy konsumentów, Prezes UOKiK uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie przedmiotowego postępowania, przedsiębiorca przedstawił zmieniony wzorzec Statutu. Na podstawie przedstawionych przez przedsiębiorcę dokumentów w postaci zmienionego brzmienia zakwestionowanych zapisów w Statucie należy uznać, że przedsiębiorca zaniechał stosowania kwestionowanego zapisu z datą 06 maja 2008 r.

Tym samym uznano, że spełnione zostały przesłanki z art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie w zakresie uznania zarzucanej praktyki za zaniechaną z datą wprowadzenia w życie nowego wzorca Statutu Niepublicznego Przedszkola Nr 1 w Białymstoku.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie.

Otrzymuje:

Pani Ewa Suchocka

Niepubliczne Przedszkole Nr 1

████████████████████
██████████ Białystok

